

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องจะแยกกล่าวเป็น 4 ตอน ตามลำดับดังนี้

1. ความเป็นมาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
2. ประสิทธิภาพทางการศึกษา (Educational Efficiency)
3. ความสูญเปล่าทางการศึกษา (Educational Wastage)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความเป็นมาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ความเจริญก้าวหน้าของประเทศ ขึ้นอยู่กับคุณภาพของทรัพยากรในประเทศนั้น ๆ การศึกษาเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาคุณภาพของทรัพยากรคนอันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป การศึกษาในประเทศไทยเริ่มขึ้นจากวัดและวัง แต่การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนโดยรัฐเป็นผู้จัดตั้งเริ่มขึ้นเมื่อประมาณร้อยปีที่ผ่านมามี คือในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นระยะที่ประเทศไทยได้รับอิทธิพลของการศึกษาแบบตะวันตกเป็นอันมาก มีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงขึ้นหลายแห่ง ซึ่งได้เจริญรุ่งเรืองในเวลาต่อมา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2459 (ดวงเดือน พิศาลบุตร 2520 : 58) ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 ได้มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยแห่งที่สอง ปี พ.ศ. 2485 มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ปี พ.ศ. 2486 มีมหาวิทยาลัยเกิดขึ้นอีก 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยศิลปากร และในระยะต่อมาก็มีสถาบันอุดมศึกษาเกิดขึ้นหลายแห่ง ทั้งยังได้ขยายการอุดมศึกษาไปยังส่วนภูมิภาค มีการก่อตั้ง

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยขอนแก่นเมื่อ พ.ศ. 2507 และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เมื่อ พ.ศ. 2510

การจัดการอุดมศึกษาเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐแต่ผู้เดียว ตั้งแต่เริ่มแรกมาจนกระทั่งถึงช่วงระยะของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) รัฐได้ให้ความสำคัญต่อการศึกษาเพื่อที่จะพยายามเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 2 (พ.ศ. 2510-2514) รัฐได้เริ่มเปิดโอกาสให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาระดับนี้ เนื่องจากความต้องการทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประชาชนสูงขึ้น รัฐไม่อาจเพิ่มจำนวนมหาวิทยาลัยได้เพียงพอ ทั้งนี้เพราะการตั้งมหาวิทยาลัยนั้นต้องลงทุนสูงมาก มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาของรัฐจึงมีขีดจำกัดในการรับนักศึกษา ด้วยเหตุนี้รัฐจึงอนุญาตให้เอกชนจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนขึ้น โดยตราพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้ (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 86 ตอนที่ 19 หน้า 15-51)

1. วิทยาลัยเอกชน หมายถึง สถาบัน สถานศึกษา หรือสถานที่ที่บุคคลจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาแก่นักศึกษาตั้งแต่เจ็ดคนขึ้นไป วิทยาลัยเอกชนมีฐานะเป็นนิติบุคคล
2. การจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน
3. คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ประกอบด้วย ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการสองคน ผู้แทนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติสองคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่เกินสามคน
4. คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนมีหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งผู้อำนวยการวิทยาลัยและครูสอน และให้ความเห็นหรือคำแนะนำในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน
5. การดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชนมีคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ทำหน้าที่วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชน พิจารณาปรับปรุงหลักสูตร

และอุปถัมภ์การศึกษา พิจารณาจัดตั้ง รวม และเลิกล้มคณะหรือภาควิชา พิจารณาแต่งตั้ง และถอดถอนผู้สอนและผู้อำนวยการวิทยาลัย อนุมัติการให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา

6. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเอกชน มีหน้าที่ดำเนินกิจการของวิทยาลัยเอกชน ตามพระราชบัญญัติ และตามระเบียบหรือมติที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนกำหนด

7. ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชนประกอบด้วย ผู้สอนประจำและผู้สอนพิเศษ ซึ่งได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีให้แต่งตั้งเป็นผู้สอน

8. วิทยฐานะของวิทยาลัยเอกชนมี 4 ประเภทคือ ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง และปริญญา

9. สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ อาจเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนได้เมื่อเห็นว่าการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนเสื่อมลงกว่ามาตรฐานการศึกษาที่ได้รับการรับรองไว้

ในระยะเริ่มแรกของการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 มีวิทยาลัยเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชนรวม 6 แห่ง คือ

1. วิทยาลัยเกริก
2. วิทยาลัยกรุงเทพ
3. วิทยาลัยไทยสุริยะ
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
5. วิทยาลัยพัฒนา
6. วิทยาลัยการพาณิชย์

หลังจากนั้น ก็มีวิทยาลัยเอกชนเกิดขึ้นอีกหลายแห่ง ได้แก่ วิทยาลัย อัสสัมชัญบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยพายัพ และวิทยาลัยแสงธรรม

ในระยะแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) และระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) รัฐบาลได้เปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีบทบาทและมีสัดส่วนรับผิดชอบในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามากขึ้น สนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนขยายการศึกษาในสาขาที่มีความพร้อม ความถนัดอย่างเต็มที่ ยกเว้นการฝึกหัดครู ได้มีการปรับปรุงยกเลิกพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และตราพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 ขึ้น ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้ (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 96 ตอนที่ 63 หน้า 1-39)

1. สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษา ส่งเสริมวิทยาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ

2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน มี 3 ประเภท คือ มหาวิทยาลัย สถาบันและวิทยาลัย มีฐานะเป็นนิติบุคคล การจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในการนี้ผู้รับใบอนุญาตจะต้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินซึ่งใช้เป็นที่จัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และต้องโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ให้แก่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นภายใน 1 เดือน นับตั้งแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้ง

ที่ดินที่ใช้ในการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่จะเปิดสอนในสาขาวิชาที่ไม่ต้องมีห้องทดลอง ห้องปฏิบัติการ หรือโรงฝึกงาน ต้องมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่า 6 ไร่ สาขาวิชาที่ต้องมีห้องทดลอง ห้องปฏิบัติการ หรือโรงฝึกงาน ต้องมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่า 8 ไร่ สาขาวิชาเกษตรกรรมที่ต้องมีที่ดินสำหรับฝึกงาน ต้องมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่า 158 ไร่

3. คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนประกอบด้วยปลัดทบวงมหาวิทยาลัย เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน และบุคคลซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่น้อยกว่าเจ็ดคน แต่ไม่เกินสิบสองคนเป็นกรรมการ และให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

4. คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีหน้าที่พิจารณาหลักสูตรให้ความเห็นชอบในการพิจารณามาตรฐานการศึกษา แต่งตั้งผู้สอนและผู้บริหารสถาบัน และพิจารณาให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับการเสนอให้ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

5. การดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีสภาสถาบันทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลกิจการทั่วไป รวมถึงการปรับปรุงหลักสูตรการสอน แต่งตั้งและถอดถอนผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยความเห็นของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

6. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีหน้าที่ปกครองบังคับบัญชา และรับผิดชอบการบริหารงานของสถาบันให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย ระเบียบ ข้อกำหนดและข้อบังคับของสถาบัน

7. คณาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีตำแหน่งทางวิชาการดังต่อไปนี้

ก. ศาสตราจารย์ ซึ่งอาจเป็นศาสตราจารย์ประจำหรือศาสตราจารย์พิเศษ

ข. รองศาสตราจารย์

ค. ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ง. อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

8. ปริญญาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีสามชั้น คือ คุรุภัณฑ์ มหาวุฒิ และบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะทำการสอนเพื่อให้ปริญญาชั้นใด ในสาขาวิชาใดก็ได้ เมื่อรัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถาบันได้รับรองวิทยฐานะสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นแล้ว

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนใดประสงค์จะขอใบรับรองวิทยฐานะเพื่อจะทำการสอนเพื่อให้ปริญญาในสาขาวิชาหนึ่ง ๆ จะต้องจัดทำมีอาจารย์ซึ่งมีวุฒิปริญญาโทในสาขานั้น ๆ เป็นอย่างน้อย เป็นหัวหน้าสาขาวิชา และอัตราส่วนคณาจารย์ประจำสาขาวิชาต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า 1 : 20

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ปริญญา หรือประกาศนียบัตรบัณฑิต ในสาขาวิชาที่มีการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้ เมื่อรัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถาบันได้รับรองมาตรฐานการศึกษาในสาขาวิชาที่มีการสอนนั้น

พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2522 การตราพระราชบัญญัตินี้แสดงถึงนโยบายของรัฐในการส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเพิ่มขยายภารกิจและดำเนินงานได้ เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยของรัฐทุกประการ และในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) รัฐก็ยังให้การส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในการขยายและจัดตั้งสาขาวิชาที่ดำเนินการได้คือ โดยรัฐจะไม่ขยายแข่งขันในสาขานั้น ๆ แต่สนับสนุนในด้านวิชาการมากยิ่งขึ้น (ทรวงมหาวิทยาลัย 2525 : 26-28) ดังนั้นจึงมีเอกชนสนใจการลงทุนเกี่ยวกับการศึกษาระดับนี้มากขึ้น จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2527 มีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนรวมทั้งสิ้น 15 แห่ง ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
2. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
3. มหาวิทยาลัยพายัพ
4. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
5. วิทยาลัยเกริก
6. วิทยาลัยคณาสวัสดิ์
7. วิทยาลัยเทคนิคสยาม
8. วิทยาลัยศรีปทุม
9. วิทยาลัยแสงธรรม
10. วิทยาลัยหัวเฉียว
11. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
12. วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์
13. วิทยาลัยคริสเตียน
14. วิทยาลัยวงษ์สวัสดิ์กุล
15. วิทยาลัยศรีโสภณ

ประวัติและความเป็นมาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เลือกศึกษา

1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

1.1 ความเป็นมา

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2505 ใช้ชื่อว่า "วิทยาลัยไทยเทคนิค" ผู้ก่อตั้งคือ ร.ท.อ. สุรัตน์ โอสถานเคราะห์ วิทยาลัยตั้งอยู่ ณ เลขที่ 40/4 ถนนพระราม 4 พระโขนง กรุงเทพมหานคร ต่อมา ในปี พ.ศ. 2508 วิทยาลัยได้เปลี่ยนชื่อเป็น "วิทยาลัยกรุงเทพ" และในปี พ.ศ. 2527 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้วิทยาลัยกรุงเทพ ยกฐานะขึ้นเป็น มหาวิทยาลัย ใช้ชื่อว่า "มหาวิทยาลัยกรุงเทพ"

ในระยะเริ่มก่อตั้งวิทยาลัยได้รับความช่วยเหลือด้านวิชาการจาก มหาวิทยาลัยแฟร์เลห์ ดิกคินสัน (Faileigh Dickinson University) ประเทศสหรัฐอเมริกา หลักสูตรของวิทยาลัยเน้นหนักไปในด้านบริหารธุรกิจ สาขาวิชาที่เปิดสอนขณะนั้นมีดังนี้ (วิทยาลัยกรุงเทพ 2520 : 12-51)

1. คณะบัญชี สาขาวิชาการบัญชี
2. คณะบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น 5 สาขาวิชาดังนี้
 - 2.1 สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
 - 2.2 สาขาวิชาการจัดการ
 - 2.3 สาขาวิชาการตลาด
 - 2.4 สาขาวิชาการเงิน
 - 2.5 สาขาวิชาเลขานุการ
3. คณะศิลปศาสตร์ - สื่อสารมวลชน

ในปีการศึกษา 2527 มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ขยายการศึกษาไปถึงระดับปริญญาโท สาขาวิชาที่เปิดสอนมีดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย 2527 : 149-151)

1. ระเบียบปริญญาตรี ได้แก่
 - 1.1 คณะบัญชี สาขาวิชาการบัญชี
 - 1.2 คณะบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น 5 สาขาวิชา ดังนี้
 - 1.2.1 สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
 - 1.2.2 สาขาวิชาการจัดการ
 - 1.2.3 สาขาวิชาการตลาด
 - 1.2.4 สาขาวิชาการเงิน
 - 1.2.5 สาขาวิชาเลขานุการ
 - 1.3 คณะนิเทศศาสตร์ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้
 - 1.3.1 สาขาวิชาวารสารศาสตร์
 - 1.3.2 สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์
 - 1.3.3 สาขาวิชาการโฆษณา
 - 1.4 คณะนิติศาสตร์ สาขาวิชานิติศาสตร์
 - 1.5 ภาควิชาอิสระภาษาอังกฤษ
2. ระเบียบปริญญาโท ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาบริหาร-
ธุรกิจ

ในปีการศึกษา 2528 มหาวิทยาลัยกรุงเทพมีนักศึกษาทั้งสิ้น 7,319 คน และอาจารย์ประจำ 322 คน

1.2 วัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เป็นสถาบันการศึกษาวิชาชีพชั้นสูง เพื่อฝึกอบรมเยาวชนให้เตรียมตัวออกไปประกอบอาชีพภายนอกได้อย่างภาคภูมิใจ เชื่อมั่นต่อตนเอง และสามารถที่จะปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้
2. เป็นสถาบันการศึกษาของเยาวชน และมวลมนุษยชาติในค่านิยม-ศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เกิดความรอบรู้กว้างขวางในวิทยาการต่าง ๆ ทั้งหลายที่ค้นพบใหม่ ๆ ในภายหน้า

3. เป็นสถาบันการค้นคว้าและวิจัยด้านวิทยาการ เพื่อก่อประโยชน์แก่ประเทศชาติและมวลมนุษย

4. เป็นสถาบันที่ปลูกฝังและถ่ายทอดวัฒนธรรมและความเจริญแก่เยาวชนและมวลมนุษย ให้รู้จักยกย่องคุณค่าของวัฒนธรรมในสังคม

มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้คำนึงถึงคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันจึงจัดทำโครงการพัฒนาอาจารย์ (Faculty Development Program) ขึ้น เพื่อสนับสนุนให้คณาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันทำการค้นคว้าวิจัยเพื่อให้ได้ผลงานมาเป็นประโยชน์แก่การศึกษา มีการให้ทุนอาจารย์ประจำไปศึกษาเพิ่มเติมในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกในต่างประเทศ สนับสนุนให้ผู้บริหารทุกระดับได้ไปร่วมประชุมและสัมมนาในต่างประเทศ จัดให้มีการทูลงงานทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ตลอดจนสนับสนุนการ เรียนตำราและวิจัย

1.3 ระบบการศึกษา

การศึกษาในมหาวิทยาลัยกรุงเทพใช้ระบบวิทยภาค โดยแบ่งระยะเวลาศึกษาในปีหนึ่ง ๆ ออกเป็น 2 ภาคปกติ ระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร 4 ปี-การศึกษา นักศึกษาต้องเรียนให้สำเร็จหลักสูตรภายใน 8 ปีการศึกษา จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร 132-134 หน่วยกิต

นักศึกษาจะเรียนสำเร็จได้ ต้องเรียนให้ครบหน่วยกิตตามหลักสูตร และได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสำหรับสองภาคเรียนแรกต่ำกว่า 1.50 หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 ในสองภาคการศึกษาติดต่อกัน หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 ในสี่ภาคการศึกษาติดต่อกัน ถือว่าสอบตกให้ออก

2. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

2.1 ความเป็นมา

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2511 ไร้ชื่อว่า "โรงเรียนธุรกิจบัณฑิตย์" ผู้ก่อตั้งคือ นายสนั่น เกตุทัต และ นายไฉว สุทธิพิทักษ์ อาคารที่ทำการตั้งอยู่ ณ เลขที่ 73 ถนนพระราม 6

กรุงเทพมหานคร สถาบันได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการเปิดทำการสอน 2 ระดับคือ ระดับอุดมศึกษา และอาชีวศึกษาชั้นสูง เป็นหลักสูตรประกาศนียบัตร โรงเรียนธุรกิจบัณฑิตได้รับอนุญาตให้เป็นวิทยาลัยเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2513 ใช้ชื่อว่า "วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต" เปิดสอนเพียงคณะเดียว คือ คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด การเงินและการธนาคาร และการบัญชี เป็นหลักสูตร 3 ปี ชั้นประกาศนียบัตร

เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้วิทยาลัยเอกชนขยายหลักสูตรการศึกษาเป็น 4 ปี ในระดับปริญญาตรี วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตจึงได้ขยายหลักสูตรและได้รับอนุมัติให้เปิดทำการสอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้ (วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 2520 : 1-5)

1. คณะบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้
 - 1.1 สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
 - 1.2 สาขาวิชาการเงิน
 - 1.3 สาขาวิชาการตลาด
2. คณะการบัญชี สาขาวิชาการบัญชี
3. คณะเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
4. คณะนิติศาสตร์ สาขาวิชานิติศาสตร์

วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัยให้ยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2527 ใช้ชื่อว่า "มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต" เปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย 2527 : 152-153)

1. คณะบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้
 - 1.1 สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
 - 1.2 สาขาวิชาการเงิน
 - 1.3 สาขาวิชาการตลาด

2. คณะการบัญชี สาขาวิชาการบัญชี
3. คณะเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
4. คณะนิติศาสตร์ สาขาวิชานิติศาสตร์
5. ภาควิชาอิสระภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ยังได้ขยายการศึกษาไปถึงระดับปริญญาโท โดยเปิดทำการสอนสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ในปีการศึกษา 2528

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีนักศึกษาทั้งสิ้น 6,333 คน และอาจารย์ประจำ 186 คน

2.2 วัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีความมุ่งหมายและนโยบายที่จะสร้างนักธุรกิจที่มุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบธุรกิจหรือรับใช้วงการธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ให้นักศึกษาเรียนรู้ เข้าใจหลักวิทยาการระดับสากล และติดตามแนวความคิดที่ก้าวหน้าในวงการวิชาการและวิชาชีพ และสามารถปรับให้เหมาะที่จะนำมาปฏิบัติในประเทศไทย
2. เพื่อให้ให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาอยู่ในสภาพพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพแท้จริง
3. เพื่อฝึกฝนอบรมให้นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับสังคม สามารถรับผิดชอบต่อสังคม ควบคู่ไปกับการฝึกฝนอบรมให้มีความรู้และความสามารถในวิชาธุรกิจแขนงต่าง ๆ
4. เพื่อฝึกฝนอบรมให้นักศึกษารู้จักใช้ความคิดและการริเริ่ม รวมทั้งการแก้ปัญหาและสามารถวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ตามวิธีการที่ปฏิบัติกันอยู่ในประเทศขณะนี้
5. สร้างกำลังคนที่มีความสามารถระดับผู้นำ

2.3 ระบบการศึกษา

การศึกษาในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในระบบทวิภาค โดยแบ่งระยะเวลาศึกษาในปีหนึ่ง ๆ ออกเป็น 2 ภาคปกติ ระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร 4 ปีการศึกษา นักศึกษาต้องเรียนให้สำเร็จหลักสูตรภายใน 8 ปีการศึกษา จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร 150 หน่วยกิต

นักศึกษาจะเรียนสำเร็จได้ ต้องเรียนให้ครบหน่วยกิตตามหลักสูตร และได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 ในสี่ภาคการศึกษาติดต่อกัน ถือว่าสอบตกให้ออก

3. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

3.1 ความเป็นมา

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2483 ณ สำนักงานหอการค้าไทย ตึกพาณิชย์ภัณฑ์ ถนนศรีอยุธยา สนามเสือป่า ใจซึ่งชื่อ "วิทยาลัยหอการค้า" รับผู้เรียนสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ 6 เข้าศึกษาในหลักสูตร 6 เดือน และ 2 ปี มีนักศึกษาประมาณ 300 คน วิทยาลัยการค้าเปิดสอนได้เพียง 1 ปี ก็เกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา เป็นเหตุให้วิทยาลัยต้องปิดไป จนกระทั่ง พ.ศ. 2506 คณะกรรมการหอการค้าไทยได้พยายามจัดตั้งวิทยาลัยการค้าขึ้นใหม่ โดยใจซึ่งชื่อ "วิทยาลัยการพาณิชย์" ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 150 ถนนราชวิถี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร วิทยาลัยได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติให้เป็นวิทยาลัยเอกชน เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2513

ต่อมาในปี พ.ศ. 2516 วิทยาลัยการพาณิชย์ได้เปลี่ยนชื่อเป็น "วิทยาลัยการค้า" ตามเดิม และในปี พ.ศ. 2517 วิทยาลัยการค้าได้ย้ายมาอยู่ ณ ที่แห่งใหม่ บริเวณหลังวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร เลขที่ 126/1 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร และเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2527

ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้วิทยาลัยการศึกษาระดับชั้นเป็นมหาวิทยาลัย ใช้ชื่อว่า "มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย" เปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย 2527 : 157-159)

1. คณะเศรษฐศาสตร์ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้
 - 1.1 สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ
 - 1.2 สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร
 - 1.3 สาขาวิชาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์
2. คณะบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น 8 สาขาวิชา ดังนี้
 - 2.1 สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
 - 2.2 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ
 - 2.3 สาขาวิชาการบริหารการเงิน
 - 2.4 สาขาวิชาการบริหารการตลาด
 - 2.5 สาขาวิชาการเลขานุการ
 - 2.6 สาขาวิชาการบริหารทั่วไป
 - 2.7 สาขาวิชาการบริหารงานอุตสาหกรรม
 - 2.8 สาขาวิชาการดำเนินการโรงแรม
3. คณะบัญชี แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้
 - 3.1 สาขาวิชาการบัญชีการเงิน
 - 3.2 สาขาวิชาการบัญชีต้นทุน
 - 3.3 สาขาวิชาการสอบบัญชี
4. คณะมนุษยศาสตร์ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้
 - 4.1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
 - 4.2 สาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษ
 - 4.3 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

5. คณะวิทยาศาสตร์ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้

5.1 สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์

5.2 สาขาวิชาคณิตศาสตร์

5.3 สาขาวิชาสถิติประยุกต์

ในปีการศึกษา 2528 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้เริ่มเปิดทำการสอนในระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการค้าธุรกิจ

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีนักศึกษาทั้งสิ้น 6,615 คน และอาจารย์ประจำ 216 คน

3.2 วัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียน การสอนและการผลิตบัณฑิต สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ไว้ดังนี้

1. จัดการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิตให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบายพัฒนาการศึกษาโดยส่วนรวมของชาติ โดยคำนึงถึงความพร้อม เอกลักษณ์ ศักยภาพของมหาวิทยาลัย และความต้องการกำลังคนของสังคมไทย
2. มุ่งให้มหาวิทยาลัยสามารถปฏิบัติการหลักได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งในด้านมาตรฐานการผลิตบัณฑิต การค้นคว้าวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการอนุรักษ์ศิลปและวัฒนธรรมของชาติ
3. ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าใจในความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติและให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษามีความสามารถในระดับนักบริหาร ตลอดจนมีคุณธรรมที่มีใช้มุ่งแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่ตั้ง
4. ส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักใช้ความคิดในการวิเคราะห์และประยุกต์วิชาการให้สอดคล้องกับสภาวะความเป็นจริงและปัญหาทางธุรกิจ ตลอดจนปัญหาสังคมของชาติเป็นส่วนรวม

5. ปรับปรุงโครงสร้างระบบบริหารและการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับมาตรฐานและคุณภาพของการจัดการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

และเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้วางนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาไว้ดังนี้

1. ปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานการอุดมศึกษา

1.1 เพิ่มพูนคุณวุฒิและประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์

ประจำ

1.2 ปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพความ

ต้องการกำลังคนของประเทศ

1.3 จัดหาวัสดุอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัยให้เพียงพอ เพื่อช่วย

การสอน

1.4 ส่งเสริมการเรียนรู้ในภาคปฏิบัติโดยให้นักศึกษาได้ฝึกงาน

ระหว่างภาคเรียน

1.5 ปรับปรุงระบบการบริหารงานและจัดสวัสดิการแก่

พนักงานให้เหมาะสม

2. สนับสนุนให้คณาจารย์ค้นคว้าและวิจัย ตลอดจนแต่งตำรา

เพื่อประกอบการสอน

3. ขยายการศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยมีความ

พร้อมและประเทศมีความต้องการกำลังคนในสาขาวิชาเหล่านั้น

3.1 อุดมศึกษาทางด้านศิลปศาสตร์ ในสาขามนุษยศาสตร์

3.2 วางแผนการจัดการศึกษาในสาขาวิชาสถิติประยุกต์และ

สาขาวิชาคอมพิวเตอร์

4. บริการสังคมโดยจัดหลักสูตรการสอนระยะสั้น เพื่อฝึกอบรม

นักธุรกิจ ในสาขาวิชาที่มหาวิทยาลัยมีความพร้อมและเป็นที่ต้องการของสังคมธุรกิจ

5. จักกิจกรรมของมหาวิทยาลัยและส่งเสริมกิจกรรมของนักศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยเน้นการสงวนรักษาและเผยแพร่ศิลปและวัฒนธรรมของชาติ

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้คำนึงถึงคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบัน โดยพยายามจัดอัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานของทบวงมหาวิทยาลัย และจัดทำโครงการพัฒนาอาจารย์ โดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้คณาจารย์ศึกษาคือเพื่อเพิ่มพูนความรู้และคุณวุฒิ รวมทั้งสนับสนุนให้เข้าร่วมประชุมสัมมนา อบรม ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

3.3 ระบบการศึกษา

การศึกษาในมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยใช้ระบบทวิภาค โดยแบ่งระยะเวลาศึกษาในปีหนึ่ง ๆ ออกเป็น 2 ภาคปกติ ระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร 4 ปีการศึกษา นักศึกษาต้องเรียนให้สำเร็จหลักสูตรภายใน 8 ปีการศึกษา จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร 120-144 หน่วยกิต นักศึกษาจะต้องสอบให้ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 จึงจะสำเร็จการศึกษา นักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 ในสองภาคเรียนแรก หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 ในสองภาคการศึกษาติดต่อกันถือว่าสอบตกให้ออก

4. วิทยาลัยเกริก

4.1 ความเป็นมา

วิทยาลัยเกริกตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2503 ผู้ก่อตั้งคือ อาจารย์เกริก มิ่งละครฤกษ์ แต่เดิมวิทยาลัยเกริกเป็นเพียงโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ มีที่ตั้งอยู่ ณ อาคารราชดำเนิน ถนนราชดำเนินกลาง กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2504 จึงตั้งเป็นโรงเรียนเกริกวิทยาลัย รับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายเข้าศึกษาในหลักสูตร 3 ปี ระดับประกาศนียบัตร สาขาวิชาการเลขานุการ การพาณิชย์ และการบัญชี ในปี พ.ศ. 2507 โรงเรียนเกริกวิทยาลัย ได้เปิดรับสมัครผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมตอนต้นเข้าศึกษาในหลักสูตรอาชีวศึกษาชั้นสูง จึงเป็นหลักสูตรต่อเนื่อง ระดับประกาศนียบัตร ใช้เวลาศึกษา 5 ปี

เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 โรงเรียนเกริกวิทยาลัย จึงได้ขยายหลักสูตรถึงระดับปริญญาตรี โดยใช้ชื่อสถาบันในระดับอุดมศึกษาว่า "วิทยาลัยเกริก" และได้รับอนุญาตให้เป็นวิทยาลัยเอกชนเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2513 เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีในคณะบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ และต่อมาในปี พ.ศ. 2516 วิทยาลัยเกริกก็ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาเทียบเท่ามหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเกริกเปิดทำการสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้ (หมวดมหาวิทยาลัย 2527 : 160-161)

1. คณะบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น 5 สาขาวิชา ดังนี้

- 1.1 สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
- 1.2 สาขาวิชาการบัญชี
- 1.3 สาขาวิชาการตลาด
- 1.4 สาขาวิชาการเงิน
- 1.5 สาขาวิชาการเลขานุการ

2. คณะเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

3. คณะศิลปศาสตร์ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา ดังนี้

- 3.1 สาขาวิชาสังคมศาสตร์
- 3.2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
- 3.3 สาขาวิชาภาษาไทย

นอกจากนี้วิทยาลัยเกริกได้ขยายการศึกษาไปจนถึงระดับปริญญาโท โดยเริ่มเปิดทำการสอนในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ ในปีการศึกษา 2528

ปัจจุบันวิทยาลัยเกริกตั้งอยู่ตรงหลักกิโลเมตรที่ 22.8 ถนนสายกรุงเทพ-สมุทรปราการ ตำบลบางคว้น อำเภอเมือง สมุทรปราการ ส่วนหนึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียนเกริกวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษา เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.วช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.วส.) นอกจากนี้วิทยาลัยเกริกยังมีศูนย์บริการวิชาการตั้งอยู่ ณ ชั้น 7 อาคารศรีสุภราช

สี่แยกสะพานควาย กรุงเทพมหานคร ซึ่งใช้เป็นสถานที่เรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป วิทยาลัยอเมริกามีนักศึกษาทั้งสิ้น 2,517 คน และอาจารย์ประจำ 137 คน

4.2 ปรัชญาและนโยบายการศึกษา

การศึกษาของวิทยาลัยอเมริกามีพื้นฐานขึ้นอยู่กับคำขวัญที่ว่า "วิชาจารย์สมบูรณ์" ซึ่งแปลว่า "ความรู้ทำให้มองอาจ" วิทยาลัยอาศัยหลักปรัชญาที่ผลิตบัณฑิตซึ่งเป็นทรัพยากรกำลังคนที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของชาติ

ในการประสาธ "ความรู้" ซึ่งจะก่อให้เกิด "ความมองอาจ" นั้น วิทยาลัยอเมริก เน้นความสำคัญของความรู้ทาง ๖ ประการ คือ

1. ความรู้ในสมมติบุคคล และในการประพฤตินเป็นพลเมืองดีของชาติ
 2. ความรู้ในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ สามารถใช้ได้ถูกต้อง
 3. ความรู้แตกฉานในวิชาซึ่งได้เลือกศึกษา
 4. ความรู้ในภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 5. ความรู้และความสำนึกในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประวัติศาสตร์ไทย
 6. ความรอบรู้ในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับโลกและสังคม
- นอกจากนี้ วิทยาลัยอเมริกียังมุ่งส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มกล้าแสดงความคิดเห็น รู้จักบังคับใจตนเอง เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเห็นประโยชน์ของส่วนรวม และรู้จักปรับปรุงตนเองอย่างสม่ำเสมอ

4.3 ระบบการศึกษา

การศึกษาในวิทยาลัยเอกรีกใช้ระบบทวิภาค แบ่งระยะเวลาศึกษาในปีหนึ่ง ๆ ออกเป็น 2 ภาคปกติ ระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร 4 ปี นักศึกษาต้องเรียนให้ได้หน่วยกิตครบตามหลักสูตรภายใน 8 ปีการศึกษา และมีคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 จึงจะสำเร็จการศึกษา หากนักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 ยกเว้นภาคแรกของการศึกษา หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 ในสองภาคการศึกษาติดต่อกัน หรือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 1.00 ในภาคการศึกษาใดภาคการศึกษาหนึ่งและมีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 จะต้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

5. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

5.1 ความเป็นมา

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2512 โดยคณะนักบวชเซนต์คาเบรียล เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรีทางการบริหารธุรกิจ โดยได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2515 วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 682 ซอยรามคำแหง 24 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร (วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ 2529 : 3)

ปัจจุบันวิทยาลัยเปิดทำการสอนระดับปริญญาตรีและปริญญาโททางการบริหารธุรกิจ หลักสูตรระดับปริญญาตรี ได้แก่ หลักสูตรวิชาการบัญชี การบริหารทั่วไป การเงินและการธนาคาร การตลาด และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ส่วนหลักสูตรระดับปริญญาโทมีเพียงหลักสูตรเดียว คือ หลักสูตรวิชาบริหารธุรกิจ

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีนักศึกษาทั้งสิ้น 4,362 คน และอาจารย์ประจำ 154 คน

5.2 วัตถุประสงค์

มีดังนี้

วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

1. เพื่อให้การศึกษาที่มีคุณภาพสูงแก่กุลบุตรและกุลธิดา
2. เพื่อสนองความต้องการของชาติในด้านการศึกษาระดับสูง รักระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับภาวะทางเศรษฐกิจและนโยบายการศึกษาของชาติในด้านการบริหารธุรกิจ
3. เพื่อฝึกฝนอบรมนักศึกษาให้เป็นผู้เป็นที่ดี และเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมในระดับสูงของชาติ

5.3 ระบบการศึกษา

การศึกษาในวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจใช้ระบบทวิภาค แบ่งระยะเวลาศึกษาในปีหนึ่ง ๆ ออกเป็น 2 ภาคปกติ ระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร ปี 4 จำนวนหน่วยกิต 142 หน่วยกิต นักศึกษาต้องเรียนให้สำเร็จหลักสูตรภายใน 8 ปีการศึกษา และต้องได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 ถ้านักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษาใดภาคการศึกษาหนึ่งต่ำกว่า 1.50 ทั้งนี้ไม่นับรวมภาคการศึกษาแรกของปีที่ 1 และภาคฤดูร้อน หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 ในสองภาคการศึกษาติดต่อกัน หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 ในสี่ภาคการศึกษาติดต่อกันจะต้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

ประสิทธิภาพทางการศึกษา (Educational Efficiency)

การจัดการศึกษาเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง แต่การลงทุนเพื่อศึกษานั้นต่างกับการลงทุนทางธุรกิจ เพราะผลผลิตที่ได้จากการลงทุนมิใช่สินค้า แต่เป็นทุนมนุษย์ (Human Capital) ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ระบบการศึกษาถ้าเปรียบกับระบบการผลิตในวงการอุตสาหกรรม ในระบบประกอบด้วยปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลผลิต (Output) ปัจจัยนำเข้าของระบบการศึกษา คือนักเรียน กระบวนการเป็นกลไกที่เปลี่ยนปัจจัยนำเข้าให้เป็นผลผลิตตามต้องการ กลไกหรือกระบวนการในระบบการศึกษาคือการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย การบริหารและการจัดการ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นต้น ในกระบวนการจะมีกลไกเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการผลิตว่าต้องการได้ผลผลิตที่มีคุณลักษณะอย่างไร หลักสูตรเป็นสิ่งที่กำหนดคุณภาพของผลผลิตทางการศึกษา ซึ่งก็คือผู้สำเร็จการศึกษานั้นเอง

การดำเนินงานด้านธุรกิจ หรือการดำเนินงานใด ๆ ก็ตาม สิ่งสำคัญที่ผู้ลงทุนต้องคำนึงคือประสิทธิภาพของการดำเนินงาน การจัดการศึกษาก็เช่นเดียวกันผู้ลงทุนจัดการศึกษาจะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาคด้วย เพื่อให้ผลของการลงทุนนั้นคุ้มค่ามากที่สุด ไม่ว่าผู้ลงทุนจัดการศึกษาจะเป็นรัฐบาลหรือเอกชนก็ตาม คำว่า "ประสิทธิภาพ" หมายถึง การดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด ดังนั้นประสิทธิภาพทางการศึกษาย่อมหมายถึง การดำเนินการจัดการศึกษาให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร นั่นคือได้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพตามข้อกำหนดของหลักสูตร โดยใช้ระยะเวลาศึกษาตามกำหนดและใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุด (ทรัพยากรทางการศึกษา ได้แก่ บุคลากรซึ่งส่วนใหญ่คือผู้สอน วัสดุอุปกรณ์และเงินทุน) นอกจากนี้ผลผลิตทางการศึกษาระจะต้องเป็นที่พึงพอใจของสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมด้วย เช่นเกี่ยวกับการผลิตสินค้าให้เป็นที่ต้องการของตลาด

มีนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงประสิทธิภาพการจัดการศึกษา ดังเช่น กอ ลวดีศักดิ์พาณิชย์ (ในสมชัย วุฒิปรีชา, บูรพา, 2513 : 6) กล่าวว่า

"เมื่อพูดถึงการลงทุนเพื่อการศึกษา ก็ย่อมจะต้องมีการพิจารณาต่อไปว่า ระบบการศึกษา มีประสิทธิภาพสูงเพียงไร ถ้าจะกล่าวให้ง่าย การศึกษาเรื่องประสิทธิภาพของการศึกษา ควรจะพิจารณาจากจำนวนและคุณภาพของนักเรียนที่จบการศึกษาในระดับหรือสาขาหนึ่ง แล้วนำมาเปรียบเทียบกับ Input ทางการศึกษา แต่โดยเหตุที่กิจการทางการศึกษานั้น ต้องอาศัยระยะเวลาและต้องอาศัยวิธีการที่ซับซ้อนกว่าจะผลิตกำลังคนตามที่ต้องการได้ การวิเคราะห์เรื่องประสิทธิภาพทางการศึกษา จึงเป็นวิธีการที่ซับซ้อนและยุ่งยากอยู่ไม่น้อย"

ธนุ แสงศักดิ์ (ในสมชัย วุฒิปรีชา, ผู้รวบรวม 2513 : 142)

กล่าวว่า "ประสิทธิผลทางการศึกษา หมายถึง ผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของการศึกษา ซึ่งจัดและดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ"

แสวง ปิยะณี (ในสุวรรณา เอี่ยมสุขวัฒน์, ผู้รวบรวม 2528 : 21-23)

ให้ความหมายของประสิทธิภาพทางการศึกษา โดยแบ่งการพิจารณา ออกเป็นประสิทธิภาพภายในระบบการศึกษา และประสิทธิภาพภายนอกระบบการศึกษา ประสิทธิภาพภายในระบบการศึกษา หมายถึง ความสามารถภายในระบบการศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนสำเร็จการศึกษาอย่างมีคุณภาพตามข้อกำหนดของหลักสูตร โดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขของเวลาและการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ส่วนประสิทธิภาพภายนอกระบบการศึกษา คือ ระดับความพึงพอใจของผู้นับถือทางการศึกษาที่มีต่อผลิตผลทางการศึกษา ผู้นับถือทางการศึกษา ได้แก่ สถาบันต่าง ๆ ทางสังคม เช่น สถาบันการเมืองและการปกครอง สถาบันเศรษฐกิจ สถาบันศาสนาและวัฒนธรรม เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า ความพึงพอใจของสถาบันต่าง ๆ ในสังคมที่มีต่อผลิตผลทางการศึกษา เป็นความพึงพอใจของคนทั่วไปในสังคม

จากความหมายของประสิทธิภาพทางการศึกษาที่กล่าวมา เราอาจพิจารณา ประสิทธิภาพทางการศึกษาจากชั้นต่อไปนี้ คือ

1. ประสิทธิภาพภายในในระบบการศึกษาพิจารณาจากปริมาณและคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงผลสำเร็จของการดำเนินการจัดการศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร นอกจากนี้ ประสิทธิภาพภายในในระบบการศึกษายังพิจารณาจากการใช้ทรัพยากรทางการศึกษาในที่นี้คือ เวลาและค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร

2. ประสิทธิภาพภายนอกในระบบการศึกษา พิจารณาจากความพึงพอใจของผู้บริโภคทางการศึกษาที่มีต่อผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา หรือผลตอบแทนที่สังคมได้รับจากระบบการศึกษานั้น ๆ

การจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง หากพิจารณาในระบบการศึกษาในแผนภาพที่ 1 จะเห็นว่าในระบบการศึกษาประกอบด้วยองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. นักเรียน เป็นวัตถุดิบป้อนเข้าสู่กระบวนการผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผู้สำเร็จการศึกษา ในทางอุตสาหกรรม วัตถุดิบที่ป้อนเข้าสู่กระบวนการผลิตจะต้องมีคุณสมบัติตามกำหนดเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ตามที่ต้องการ ทำนองเดียวกัน ในทางการศึกษาก็มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้าเรียน เช่น ผู้ที่มีสิทธิเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ต้องสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และสามารถสอบผ่านการสอบคัดเลือกเข้า เป็นต้น

2. หลักสูตร เป็นข้อกำหนดคุณภาพของผลิตภัณฑ์หรือผู้สำเร็จการศึกษาว่าต้องการให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง รวมทั้งเป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและระยะเวลาเรียน เพื่อให้ได้ผู้สำเร็จที่มีคุณสมบัติตามข้อกำหนด เช่น คุณสมบัติทางด้านวิชาการ ด้านการอาชีพ ด้านคุณธรรม จริยธรรม เป็นต้น

3. การจัดการเรียนการสอน คือ กระบวนการผลิตซึ่งรวมปัจจัยต่าง ๆ ที่จะใช้ในการผลิตด้วย เช่น การบริหารและการจัดการ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นต้น ในส่วนนี้จะแสดงให้เห็นค่าใช้จ่ายของการผลิตทั้งหมดและมีความสำคัญต่อการพิจารณาประสิทธิภาพภายในในระบบการผลิตด้วย

4. การวัดผลและการประเมินผลการเรียน เป็นเรื่องของวิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการเรียน ซึ่งเป็นการรับรองว่าผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพตามหลักสูตรนั้น ๆ มีคุณภาพตามข้อกำหนด

5. ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นผลผลิตที่เกิดจากนักเรียน หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน และการวัดผลและการประเมินผลการเรียน การที่จะเป็นผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องมีคุณภาพตามข้อกำหนดของหลักสูตรทุกประการ เช่น ด้านวิชาการ ด้านการอาชีพ ด้านคุณธรรม จริยธรรม เป็นต้น และมีระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้

ในกระบวนการผลิต หรือกระบวนการจัดการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ การบริหารและการจัดการ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้กระบวนการจัดการศึกษามบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการจัดการศึกษาเปรียบได้กับเครื่องจักรแต่ละชิ้นส่วนในกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรม กระบวนการผลิตนั้นจะดำเนินไปราบรื่นเพียงใด ขึ้นกับคุณภาพของเครื่องจักรเหล่านี้ หากผู้ผลิตใช้เครื่องจักรที่ด้อยคุณภาพ จะทำให้กระบวนการผลิตนั้นไม่เกิดผลสมบูรณ์ อาจทำให้สินค้าที่ผลิตได้มีคุณภาพไม่ตรงตามที่กำหนด หรือไม่ไต่ปริมาณตามต้องการ ทำให้กระบวนการผลิตเกิดความล่าช้า เป็นเหตุให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย ประสิทธิภาพของระบบการผลิตก็ต่ำ ในทางการศึกษาก็เช่นกัน คุณภาพของปัจจัยทางการศึกษาจะช่วยส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด ปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือผู้สอน ซึ่งเป็นบุคลากรส่วนใหญ่ และเป็นตัวจักรสำคัญในกระบวนการผลิตทางการศึกษา กิจกรรมการเรียนการสอนจะดำเนินไปไม่ได้ถ้าไม่มีผู้สอน ผู้สอนที่มีคุณภาพจะทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุตามที่หลักสูตรกำหนด ได้ผู้สำเร็จที่มีคุณสมบัติหรือคุณภาพตามข้อกำหนดของหลักสูตรภายใต้เงื่อนไขของเวลา

อย่างไรก็ตาม คุณภาพของผู้สำเร็จมิได้ขึ้นกับคุณภาพของผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียว หากยังต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ประกอบกัน เช่น การบริหารและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ การใช้วัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาที่มีคุณภาพ เป็นต้น กล่าวโดยสรุปก็คือ การจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการจัดการเรียน

การสอน คุณภาพของปัจจัยเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้กระบวนการจัดการเรียนการสอน
ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรภายใต้เงื่อนไขเวลาที่กำหนด ทั้งนี้การศึกษา
ประสิทธิภาพภายในระบบการศึกษา จึงมีความสำคัญต่อการปรับปรุงการจัดการเรียน
การสอน

เมื่อผู้สำเร็จการศึกษาเข้าสู่ระบบสังคม ความพึงพอใจของสถาบันต่าง ๆ
ทางสังคมที่มีต่อผู้สำเร็จการศึกษาก็เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงควมมีประสิทธิภาพภายนอกของระบบ
การศึกษา ทั้งนี้ผู้ลงทุนจัดการศึกษาจึงควรคำนึงว่าจะผลิตผู้สำเร็จให้มีคุณสมบัติหรือ
คุณภาพอย่างไรจึงจะเป็นที่พึงพอใจแก่สังคม ทั้งนี้เช่นการผลิตสินค้าออกจำหน่ายสู่ท้องตลาด
ผู้ผลิตต้องศึกษาความต้องการของผู้บริโภคสินค้า เพื่อให้ทราบว่าสินค้าที่ผลิตออกจำหน่าย
ควรจะมีคุณสมบัติอย่างไรจึงจะสนองตอบความต้องการของผู้บริโภค มิฉะนั้นแล้วสินค้าก็
จะจำหน่ายไม่ได้ ถึงแม้ว่าสินค้าที่ผลิตได้ จะมีคุณสมบัติตรงตามวัตถุประสงค์ของการ
ผลิตทุกประการก็ตาม ในทางการศึกษาผู้ลงทุนจัดการศึกษาจะต้องคำนึงถึงความพึงพอใจ
ของผู้บริโภคทางการศึกษาว่าควรจะมีคุณสมบัติเชิงวิชาใด เป็นปริมาณเท่าใด จึงจะ
สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน หากผลิตผู้สำเร็จในสาขาวิชาที่ไม่เป็นที่
ต้องการของตลาดแรงงานแล้ว ถึงแม้ว่าผู้สำเร็จการศึกษานั้นจะมีคุณสมบัติครบถ้วน
ตามที่หลักสูตรกำหนดก็ตาม ก็ถือว่าการจัดการศึกษานั้นไม่ประสบผลสำเร็จหรือไม่
มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การศึกษาประสิทธิภาพภายนอกของระบบการศึกษาจะสะท้อนกลับไปสู่การ
ปรับปรุงหลักสูตร และส่งผลกระทบต่อถึงการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนด้วย

ความสูญเปล่าทางการศึกษา (Educational Wastage)

ความสูญเปล่าทางการศึกษาเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับประสิทธิภาพทางการศึกษา
โดยปกติแล้วเราไม่อาจจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ 100% ความสูญเปล่าเกิดจาก
การขาดประสิทธิภาพของระบบการศึกษา ทั้งนี้เมื่อกล่าวถึงประสิทธิภาพทางการศึกษา
จึงควรกล่าวถึงความสูญเปล่าทางการศึกษาควบคู่กันไปด้วย

หากพิจารณาความสูญเปล่าทางการศึกษาเทียบเคียงกับประสิทธิภาพทางการศึกษาตามความหมายของแสวง ปิ่นมณี ดังที่กล่าวมา ความสูญเปล่าทางการศึกษาอาจมีความหมายได้ 2 กรณี คือ ความสูญเปล่าภายในระบบการศึกษา (Internal Wastage) และความสูญเปล่าภายนอกระบบการศึกษา (External Wastage)

ความสูญเปล่าภายในระบบการศึกษา เกิดจากการขาดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งอาจพิจารณาจากอัตราการออกกลางคันของนักศึกษา การสอบตกซ้ำชั้น การใช้เวลาเรียนเกินกว่าเวลาที่กำหนด เป็นต้น

ความสูญเปล่าภายนอกระบบการศึกษา เกิดจากการผลิตผู้สำเร็จในสาขาวิชาที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งอาจพิจารณาจากอัตราการว่างงานของผู้สำเร็จการศึกษา การทำงานน้อยกว่าความรู้ความสามารถ เป็นต้น

ความสูญเปล่าทางการศึกษาเกิดจากสาเหตุหลายประการ หากพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในระบบการศึกษา จะเห็นว่าสาเหตุของความสูญเปล่านั้นเนื่องมาจาก

1. นักศึกษา ถึงแม้ว่าในระบบการผลิตหรือการจัดการศึกษา ได้มีการกำหนดคุณสมบัติของนักเรียนก่อนเข้าศึกษาก็ตาม แต่ความสูญเปล่ายังอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากทัศนคติของนักศึกษาต่อวิชาที่เรียน การปรับตัวให้เข้ากับระบบการศึกษา หรือปัญหาทางครอบครัว เป็นต้น ทำให้นักศึกษาต้องออกกลางคัน หรือสอบตก หรือเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนด การออกกลางคันและการเรียนสำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนดเป็นผลเสียต่อผู้เรียนและสถาบัน ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเกินกว่าความจำเป็น

2. หลักสูตร การกำหนดหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความสูญเปล่าทางการศึกษา เช่น ผลิตผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่ไม่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน ทำให้เกิดปัญหาการว่างงาน นับเป็นความสูญเปล่าทางการศึกษาอย่างหนึ่ง

3. การจัดการเรียนการสอน ปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนอาจทำให้เกิดความสูญเปล่าได้ เช่น การบริหารและการจัดการที่ไม่มีประสิทธิภาพ บุคลากรหย่อนสมรรถภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรครู การใช้วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ไม่เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ เป็นต้น ซึ่งในส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงค่าใช้จ่ายในการผลิตทั้งหมด ในการจัดการศึกษา เรามีทรัพยากรอยู่เป็นจำนวนจำกัด เราจึงต้องใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ให้คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่ลงทุนไป มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดความสูญเปล่าได้

นอกจากนี้ ความสูญเปล่าทางการศึกษาอาจมีสาเหตุจากปัจจัยภายนอกกระบวนการศึกษา เช่น ปัญหาเศรษฐกิจและการเมือง เป็นต้น

ชญู แสงศักดิ์ (ใน สมชัย วุฒิปรีชา, ผู้รวบรวม 2515 : 62-67) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความสูญเปล่าทางการศึกษาไว้ดังนี้

1. ความสูญเปล่าอันเกิดจากนักเรียนสอบตกและซ้ำชั้น
2. ความสูญเปล่าเนื่องจากครูไม่ได้สอนอันอาจจะเป็นองมาจากภาระผูกพันในเทศกาลต่าง ๆ หนักให้นักเรียนเตรียมตัวสอบ ครูติดประชุม ฯลฯ ทำให้นักเรียนไม่ได้เรียนเต็มที่
3. ความสูญเปล่าเนื่องจากการใช้ห้องเรียน และอาคารสถานที่ ในวงการศึกษามักจะพยายามขยายห้องเรียนให้มากขึ้น โดยไม่คำนึงถึงการใช้ (Utilization) ให้คุ้มค่า คือ มีห้องเกินความต้องการ
4. ความสูญเปล่าอันเกิดจากการบริหาร เช่น นโยบายไม่แน่นอน การจัดอัตราครูมากเกินไปและขาดในบางวิชา
5. ความสูญเปล่าที่เกิดจากครูหย่อนสมรรถภาพ เช่น ครูขาดความรับผิดชอบสอนไม่เต็มที่ ครูไม่สอน ไม่เตรียมการสอน ฯลฯ
6. ความสูญเปล่าอันเนื่องมาจากการใช้วัสดุอุปกรณ์ เช่น มีวัสดุอุปกรณ์ แต่ไม่ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์ ไม่รู้จักซ่อมแซมรักษา เป็นต้น

7. ความสูญเสียเปล่าอันเกิดจากการขาดระบบการแนะแนว

8. ความสูญเสียเปล่าอันเกิดจากการขาดการตรวจสอบข้อมูลทางบ้านสถิติและขาดการวางแผนที่ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปี พ.ศ. 2504 ภิญโญ สาทร (1961) ได้ศึกษาลักษณะการสำเร็จการศึกษา ตลอดจนผลึกภาพการผลิตบัณฑิต จากเวลาที่ใช้ในการศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2499-2503 พบว่า ในบรรดานิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตร้อยละ 29.80 สามารถเรียนได้สำเร็จตามหลักสูตรโดยไม่เคยสอบตกวิชาใดเลย ร้อยละ 44.40 สามารถเรียนได้สำเร็จตามหลักสูตรแต่เคยตกวิชาในบางวิชาและที่เหลือร้อยละ 25.80 เป็นนิสิตที่ต้องออกกลางคันโดยไม่ได้รับปริญญา หรืออนุปริญญาเลย ซึ่งเกิดความสูญเสียเปล่าอย่างน้อย 1 ล้านบาทต่อปี ทั้งนี้จึงได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสูญเสียเปล่าในการจัดการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Pinyo Satorn 1963) เพิ่มเติม ผลปรากฏว่าจากจำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปี 2501 มีนิสิตเพียงร้อยละ 39.09 เท่านั้น ที่สำเร็จการศึกษาในปี 2505 (โปรแกรม 4 ปี) และปี 2506 (โปรแกรม 5 ปี) ส่วนที่เหลือเป็นนิสิตที่ยังคงเรียนอยู่เนื่องจากตกบางวิชา และต้องออกจากมหาวิทยาลัยโดยได้เพียงอนุปริญญาหรือไม่ได้ปริญญาเลย จึงสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความสูญเสียในมหาวิทยาลัย

ต่อมา ประชุมสุข อาชวอรุณ และคณะ (Prachoomsuk Archava-Amrung and Staff 1968) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สัมพันธภาพระหว่างนิสิตนักศึกษาเข้าศึกษาและออกจากมหาวิทยาลัยในประเทศไทย (บพ 1968)" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลึกภาพของโปรแกรมการศึกษา และความสูญเสียของการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยระหว่างปี 2498 ถึง 2504 ในมหาวิทยาลัย 5 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียนและเรียนสำเร็จการศึกษา จากดัชนีบ่งชี้ 2 ค่า คือ อัตราส่วนประสิทธิภาพและอัตราส่วนความสูญเสียเปล่า สูตรการคำนวณเป็นดังนี้

$$\text{อัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต} = \frac{\text{จำนวนปีที่นักศึกษาควรจะใช้ตามหลักสูตร}}{\text{จำนวนปีที่นักศึกษาใช้จริง}}$$

$$\text{อัตราส่วนความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิต} = \frac{\text{จำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน}}{\text{จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวันนั้น}}$$

ผลการวิจัยพบว่าอัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของทุกมหาวิทยาลัย เท่ากับ 0.90 อัตราส่วนประสิทธิภาพของแต่ละปีจะอยู่ระหว่าง 0.89 ถึง 0.93 อัตราส่วนความสูญเสียเปล่าของการผลิตบัณฑิตของทุกมหาวิทยาลัย เท่ากับ 0.24 และอัตราส่วนความสูญเสียเปล่าในแต่ละปีมีค่าอยู่ระหว่าง 0.22 ถึง 0.28 แสดงว่าระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยมีผลผลิตภาพตามที่คาดหวัง แต่มีความสูญเสียเปล่าในการผลิตบัณฑิตเกิดขึ้น ค่าใช้จ่ายที่รัฐต้องสูญเสียไปเนื่องจากนักศึกษาสอบตกและออกกลางคันในช่วง 5 ปี คิดเป็นเงินประมาณ 45.5 ล้านบาท

ในปี พ.ศ. 2512 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ (2512) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษา" โดยศึกษาประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตทั้งระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี รุ่นปีการศึกษา 2509-2511 ในมหาวิทยาลัย 9 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาแพทยศาสตร์มีประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตสูงสุด (80.63%) สาขาวิชานิติศาสตร์มีประสิทธิภาพในการผลิตต่ำสุด (20.18%) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสูงสุด (80.54%) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีค่าประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตต่ำสุด (18.25%) ส่วนการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยเฉพาะในระดับปริญญาโท คิดเฉพาะผู้ที่สำเร็จการศึกษาทันตามเวลาที่กำหนดในหลักสูตร พบว่ามหาวิทยาลัยมหิดลมีอัตราผู้สำเร็จการศึกษาสูงสุด (94.59%) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีอัตราผู้สำเร็จการศึกษิต่ำสุด (0.18%)

วาสนา คำคุณ (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิผลทางการศึกษาของสถาบันฝึกหัดครูในจังหวัดพระนครและธนบุรี นักเรียนเข้าเรียนปีการศึกษา 2508-2510" โดยศึกษาประสิทธิผลและความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา เจาะระเค็มประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษา ของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูสวนกุหลิม วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูจันทระเกษม โรงเรียนเพชรบุรีวิทยาลัย และโรงเรียนฝึกหัดครูธนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิผลทางการศึกษาของวิทยาลัยครูทั้ง 7 แห่ง มีค่าเท่ากับ 0.92 หรือ 92% ค่าความสูญเสียเปล่าอันเกิดจากการที่นักศึกษาเรียนสำเร็จช้ากว่ากำหนดเท่ากับ 0.09 และค่าความสูญเสียเปล่าอันเกิดจากการที่นักศึกษาออกกลางคันเท่ากับ 0.08 ค่าใช้จ่ายที่รัฐสูญเสียไปเนื่องจากการเรียนสำเร็จช้ากว่ากำหนด และการออกกลางคันของนักศึกษา เป็นเงิน 3.7 ล้านบาท

ในปี 2513 วัชร บวรสิงห์ (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิผลทางการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตเข้าเรียนรุ่น 2502-2504" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิผลทางการศึกษา (Educational Productivity) และความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา (Educational Wastage) ของนิสิตระดับปริญญาตรี รุ่นปีการศึกษา 2502-2504 โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

- ประเภทที่ 1 นิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัยโดยสำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาตรี รวมทั้งผู้ที่เคยสอบตกซ้ำชั้นหรือแก้ตัว บางปีหรือบางวิชา
- ประเภทที่ 2 นิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัยโดยได้รับอนุปริญญา
- ประเภทที่ 3 นิสิตที่ไม่ได้รับความสำเร็จในการศึกษา (สอบตกต้องออกหรือลาออกก่อนสำเร็จการศึกษา)

ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตที่เข้าเรียนรุ่นปีการศึกษา 2502-2504 เป็นนิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัยประเภทที่ 1 และ 2 เท่ากับ 0.89 และ 0.77 ตามลำดับ ส่วนความสูญเสียเปล่าเนื่องจากการตกซ้ำชั้นและออกก่อนสำเร็จการศึกษาประเภทที่ 1, 2 และ 3 เท่ากับ 1.12, 1.29 และ 0.16 ตามลำดับ รัฐบาลต้องสูญเสียเงินเนื่องจากการตกซ้ำชั้นและการออกก่อนสำเร็จการศึกษาของนิสิตทั้ง 3 ประเภทนี้ คิดเป็นเงินประมาณ 26.7 ล้านบาท

ในปี พ.ศ. 2518 หมวดมหาวิทยาลัย (2518) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ประสิทธิภาพการผลิตภัณฑ์ของมหาวิทยาลัยสวนหมิงภาค ปีการศึกษา 2507-2517" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการผลิตภัณฑ์ของการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก มหาสารคาม และสงขลา การวิจัย นี้ได้เริ่มนำเอาต้นทุนการผลิตภัณฑ์มาเป็นหลักในการคำนวณหาค่าประสิทธิภาพการผลิตภัณฑ์ ในการผลิตภัณฑ์แต่ละปีนั้น ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ดังนั้นการที่นักศึกษาเริ่มเข้ามา ศึกษาพร้อมกัน แต่สำเร็จการศึกษาในเวลาต่างกัน ย่อมมีต้นทุนการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน ต้นทุนที่เกี่ยวข้องมี 2 ประเภทคือ ต้นทุนค่าใช้จ่ายอุดมคติต่อหัว (Ideal Cost per Head of Graduates หรือ Minimum Cost per Head of Graduates) และต้นทุนค่าใช้จ่ายต่อหัวในการผลิตภัณฑ์ (Real Cost per Head of Graduates) ผล การวิจัยพบว่าอัตราร้อยละของประสิทธิภาพการผลิตภัณฑ์ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลักสูตร 4 ปี มีค่าสูงสุดเท่ากับ 95.1 จำนวนปีเฉลี่ยที่ นักศึกษาเรียนจนจบหลักสูตรเท่ากับ 4.2 ปี ส่วนหลักสูตร 6 ปี คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีอัตราร้อยละของประสิทธิภาพการผลิตภัณฑ์สูงสุดเท่ากับ 96.2 จำนวนปีเฉลี่ยที่นักศึกษาเรียนจนจบหลักสูตรเท่ากับ 6.2 ปี

สุกิจ สุวานิช (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ลักษณะการสูญเสียเปล่าทางการ ศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย" โดยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียนและจำนวนนักศึกษาที่เรียนสำเร็จการศึกษา ความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาจากการที่นักศึกษาเรียนสำเร็จช้ากว่ากำหนดและการออกกลางคัน ของวิทยาลัยครูมหาสารคาม วิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูอุบลราชธานี และวิทยาลัยครูอุดรธานี เฉพาะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (2 ปี) ภาคปกติ รุ่นปีการศึกษา 2512-2514 พบว่า การศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของวิทยาลัยครูทุกแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสูญเสียเปล่าใน ลักษณะการ เรียนช้ากว่ากำหนดและการออกกลางคัน รัฐต้องสูญเสียเงินเนื่องจากการ เรียนช้ากว่ากำหนดและการออกกลางคันของนักศึกษาเป็นเงิน 6.5 ล้านบาท

วรรณิ สัตยวิวัฒน์ (2518) ทำการวิจัยเรื่อง "การบ่งชี้ลักษณะความสูญเปล่าทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบ่งชี้ ลักษณะความสูญเปล่าทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2508-2510 และคำนวณค่าใช้จ่ายที่รัฐต้องเสียไป เนื่องจากนักศึกษาเรียนช้ากว่ากำหนดและออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยพบว่าการศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยมหิดล มีความสูญเปล่าทางการศึกษาในลักษณะเรียนช้ากว่ากำหนด และออกกลางคันอัตราส่วนประสิทธิภาพมีค่าเท่ากับ 0.96 และอัตราส่วนความสูญเปล่าเท่ากับ 0.11 ค่าใช้จ่ายที่รัฐเสียไปเนื่องจากนักศึกษาเรียนสำเร็จช้ากว่ากำหนด เป็นเงิน 2,044,416 บาท ค่าใช้จ่ายที่รัฐเสียไปเนื่องจากนักศึกษาออกกลางคันเป็นเงิน 1,395,868 บาท

ธีระ อาชวเมธี และสุชาติ ทันชนะเคชา (ธีระ อาชวเมธี, สุชาติ ทันชนะเคชา 2519) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษากาศสมทบในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยศึกษาถึงประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต ความสูญเปล่าและค่าใช้จ่ายต่อหัวของการศึกษากาศสมทบ ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตภาคสมทบรุ่นหนึ่ง ๆ ให้สำเร็จภายใน 8 ปี จากรุ่น 2508 ถึง 2513 เพิ่มขึ้นจาก 0.59 ถึง 0.62 อัตราส่วนความสูญเปล่าเท่ากับ 0.41 และ 0.38 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่ามีความสูญเปล่าในการผลิตบัณฑิตเกิดขึ้น ส่วนประสิทธิภาพภายในการผลิตบัณฑิตภาคสมทบรุ่นหนึ่งให้จบภายใน 4 ปี จากรุ่น 2508 ถึง 2513 มีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี สำหรับค่าใช้จ่ายต่อหัวของนิสิตภาคสมทบจากปีงบประมาณ 2514-2517 พบว่าค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อปีต่ำลงเรื่อย ๆ

ทอมาในเมี พ.ศ. 2520 ทบวงมหาวิทยาลัย (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยส่วนกลาง ปีการศึกษา 2507-2517" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยส่วนกลาง รวม 8 มหาวิทยาลัย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน วิทยาลัยเซตพุ่มวัน วิทยาเขตพลศึกษา และวิทยาเขตประสานมิตร มหาวิทยาลัยศิลปากร และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาเดียวกันในแต่ละมหาวิทยาลัย ปรากฏว่าสาขาวิชาทฤษฎีศาสตร์-

และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอัตราร้อยละของประสิทธิผลการผลิตบัณฑิต สูงสุดเท่ากับ 91 จำนวนปีเฉลี่ยที่นักศึกษาเรียนจบหลักสูตรเท่ากับ 4.4 ปี สาขา วิชาเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอัตราร้อยละของประสิทธิผลการผลิต บัณฑิตสูงสุด เท่ากับ 89.2 จำนวนปีเฉลี่ยที่นักศึกษาเรียนจบหลักสูตรเท่ากับ 4.5 ปี

บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิผลทาง การศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล" โดยมุ่งศึกษาถึงประสิทธิผล (Productivity) และความสูญเปล่า (Waste) ทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2513-2517 หลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรี ทั้งสิ้น 19 หลักสูตร ผลการวิจัย ปรากฏว่า การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย 14 ใน 19 หลักสูตร มีประสิทธิภาพ สมบูรณ์ อีก 5 หลักสูตร มีความสูญเปล่าน้อย จากการตกชั้นและการออก กลางคัน คือ หลักสูตรวิทยาศาสตร์ชีวภาพ วิทยาศาสตร์สุขภาพ เตรียมพยาบาลและ ออนามัยปริญญา เตรียมกายภาพบำบัด และวิทยาศาสตร์สาขาเคมี ชีววิทยา ฟิสิกส์ ค่าใช้จ่ายที่สูญเสียไปเฉลี่ยรุ่นละประมาณ 1.5 ล้านบาท

ในปี พ.ศ. 2524 ฝ่ายวิจัยสถาบัน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดย ประหยัค เตียมขุนทด และคณะ (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิ- ภาพการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รุ่นปีการศึกษา 2514-2519" ผลการ วิจัยพบว่าประสิทธิผลการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 88 อัตราการสูญเสียร้อยละ 12 คณะที่มีประสิทธิผลการผลิตบัณฑิตสูงสุดคือ คณะพยาบาล- ศาสตร์ ประมาณร้อยละ 94 และคณะที่มีประสิทธิผลการผลิตบัณฑิตต่ำสุดคือคณะวิศวกรรม ศาสตร์ ประมาณร้อยละ 74 โดยมีอัตราการสูญเสียร้อยละ 6 และ 24 ตามลำดับ ส่วน จำนวนปีเฉลี่ยที่นักศึกษาใช้ในการศึกษานั้น ในหลักสูตร 2.5 ปี นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ใช้ เวลาในการศึกษาได้ตรงตามหลักสูตรคือประมาณ 2.5 ปี ในหลักสูตร 4 ปี นักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์ใช้เวลาในการศึกษาน้อยที่สุดเฉลี่ยแล้วประมาณ 4.3 ปี นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ใช้เวลาในการศึกษามากที่สุดเฉลี่ยประมาณ 5.4 ปี ในหลักสูตร 5 ปี นักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ยประมาณ 5.4 ปี ในหลักสูตร 6 ปี นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ยประมาณ 6.5 ปี และนักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ยประมาณ 7.1 ปี

ประไพพิศ โฉนัสนิธิศักดิ์ และคณะ (ประไพพิศ โฉนัสนิธิศักดิ์, พรณี แซ่เจี๋ย, มารินา สรรวานิช, ศิรินาถ บุญสงวน 2525) กองแผนงาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา 2514-2519" การวิจัยนี้มุ่งศึกษาประสิทธิภาพและการสูญเสียในการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี 5 ปี และ 6 ปี ทั้งหมด 16 สาขาวิชา ผลการวิจัยพบว่าอัตราร้อยละเฉลี่ยของประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตทุกสาขาวิชาเท่ากับ 92.84 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์มีอัตราร้อยละเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 95.02 รองลงมาคือสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีอัตราร้อยละเฉลี่ยของประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิต 94.56 และ 92.46 ตามลำดับ ส่วนภาคสมทบ ปรากฏว่าสาขาวิชาครุศาสตร์มีอัตราร้อยละของประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตสูงสุดเท่ากับ 92.53 สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์มีอัตราร้อยละของประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตต่ำสุดเท่ากับ 98.96 อัตราร้อยละเฉลี่ยของทุกสาขาวิชาเท่ากับ 87.55 จำนวนปีเฉลี่ยที่มหาวิทยาลัยใช้ในการผลิตบัณฑิตภาคปกติ หลักสูตร 4 ปี เท่ากับ 4.34 ปี หลักสูตร 5 ปี เท่ากับ 5.39 ปี หลักสูตร 6 ปี เท่ากับ 6.39 ปี ส่วนภาคสมทบ มหาวิทยาลัยใช้เวลาในการผลิตบัณฑิตโดยเฉลี่ยคนละ 4.62 ปี

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2525) ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยมุ่งศึกษาประสิทธิภาพและความสูญเสียในการผลิตบัณฑิต ทั้งแต่รุ่นแรกของแต่ละสาขาวิชา จนถึงรุ่นปีการศึกษา 2518 คือในช่วงรุ่น 2510-2518 พบว่า การจัดการศึกษาระดับมหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยังมีความสูญเสียอันเนื่องมาจากนิสิตใช้เวลาศึกษามากเกินไปและจากการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน ซึ่งคาดว่าอาจมีสาเหตุมาจากนิสิตใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์มากเกินไป หรืออาจจะไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้เสร็จภายในเวลา 5 ปี

ลักขณา วิสิษฐศรีศักดิ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ คือ เพื่อศึกษาอัตราส่วนประสิทธิภาพและอัตราส่วนความสูญเสีย ของคณะนิเทศศาสตร์ ครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และการบัญชี เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ และนิติศาสตร์

ทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ทุนปีการศึกษา 2513 - 2517 วิเคราะห์โดยคิด ค่าใช้จ่ายต่อหัวในแต่ละชั้นของนิสิตทุกคนเท่ากันหมด กับที่วิเคราะห์โดยคิดค่าใช้จ่ายต่อ หัวในแต่ละชั้นของนิสิตทุกคนจากค่าใช้จ่ายที่ได้รับการจัดสรรจากรัฐในแต่ละปี ผลการวิจัย พบว่า การผลิตบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ มีความสูญเปล่าเกิดขึ้น ทั้งจากการที่นิสิตเรียน สำเร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนด และจากการที่นิสิตออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน โดยค่า ใช้จ่ายที่รัฐต้องสูญเสียไปช่วยสาเหตุทั้ง 2 นี้ เป็นเงินทั้งสิ้น 38,139,324 บาท อัตรา ส่วนประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตที่วิเคราะห์โดยคิดค่าใช้จ่ายต่อหัวในแต่ละชั้นของนิสิตทุกคน เท่ากันหมด กับที่วิเคราะห์โดยคิดค่าใช้จ่ายต่อหัวในแต่ละชั้นของนิสิตทุกคนตามค่าใช้จ่าย ที่รัฐจัดสรรให้ในแต่ละปีของเกือบทุกคน มีค่าไม่แตกต่างกัน ยกเว้นคณะพาณิชยศาสตร์และ การบัญชีในระบับปริญญาตรี ระยะเวลาโดยเฉลี่ยที่ใช้ศึกษาในระบับปริญญาตรีและปริญญาโท เป็น 4 ปี 1 เดือน และ 3 ปี 3 เดือน ตามลำดับ

ในปี พ.ศ. 2527 ทบวงมหาวิทยาลัย (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลิตภาพการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ทุนปีการศึกษา 2514-2519" วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาผลิตภาพในการผลิตบัณฑิตของการ จัดการศึกษาในระบับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ทั้งในส่วนกลางและส่วน ภูมิภาค ผลการวิจัยพบว่า ผลิตภาพการผลิตของสาขาวิชาที่มีหลักสูตร 4 ปี มี ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 47.7-99.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาลัยเชก- สงขลา มีผลิตภาพการผลิตสูงที่สุด อัตราการออกกลางคันมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 1.9-54.9 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก มีนักศึกษาออก กลางคันทันน้อยที่สุด บัณฑิตที่เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4.0-4.8 ปี และ คำนี้นจำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4.1-8.69 ปี

สาขาวิชามนุษยศาสตร์ มีผลิตภาพการผลิตเฉลี่ยทุกมหาวิทยาลัย ร้อยละ 86 - 96.3 อัตราการออกกลางคันมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 53-26.9 บัณฑิตที่ เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4-4.1 ปี และคำนี้นจำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิต บัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4.1 - 4.6 ปี

สาขาวิชานิติศาสตร์ มีผลิตภาพการผลิตบัณฑิตเฉลี่ยทุกมหาวิทยาลัย ร้อยละ 87.3 อัตราการออกกลางคัน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 4.1-12.1 บัณฑิตที่เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4.2-4.4 ปี และคั้งนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4.6 ปี

สาขาวิชาสังคมศาสตร์ มีผลิตภาพการผลิตบัณฑิตเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 86.5-99.5 อัตราการออกกลางคันมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 5.3-21.7 บัณฑิตที่เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4-4.2 ปี และคั้งนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4-4.6 ปี

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มีผลิตภาพการผลิตบัณฑิตเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 91.0-95.2 อัตราการออกกลางคันเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 5.5-8.2 บัณฑิตที่เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4.1-4.2 ปี และคั้งนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4.2-4.4 ปี

สาขาวิชาพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มีผลิตภาพการผลิตบัณฑิตเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 90.3-94.3 อัตราการออกกลางคันเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 2.7-11.4 บัณฑิตที่เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4.1-4.2 ปี และคั้งนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4.3-4.4 ปี

สาขาวิชานิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์ และการสื่อสารมวลชน มีผลิตภาพการผลิตบัณฑิตเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 87.6-94.4 อัตราการออกกลางคันเฉลี่ยอยู่ระหว่างร้อยละ 4.1-8.4 บัณฑิตที่เรียนสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาเฉลี่ย 4.1-4.2 ปี และคั้งนี้จำนวนปีเฉลี่ยที่ใช้ในการผลิตบัณฑิตแต่ละรุ่นเป็น 4.3-4.6 ปี

จากงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมด ล้วนเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษา ประสิทธิภาพภายในระบบการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทั้งสิ้น ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นยังไม่ปรากฏ การศึกษาประสิทธิภาพภายในระบบการศึกษาเท่าที่มานี้ มักพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียนกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่สูญเสียไป เนื่องจากการจัดการเรียนการสอน แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการศึกษา

ถึงความพร้อมของปัจจัยการผลิต อันได้แก่ ความพร้อมของอาจารย์ อุปกรณ์ อาคาร-สถานที่ ตลอดจนเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ

ทั้งที่ได้อธิบายมาแล้วว่าคุณภาพของคณาจารย์เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่จะส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ทั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาจึงควรสรรหาคณาจารย์ประจำที่มีคุณภาพ และควรพัฒนาคุณภาพของคณาจารย์อย่างสม่ำเสมอเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการทำงาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระบบอุดมศึกษาไทย" พบว่า สถาบันอุดมศึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพของคณาจารย์ กล่าวคือ คุณวุฒิของคณาจารย์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ระดับวุฒิของอาจารย์มหาวิทยาลัยของรัฐ ในช่วงปีการศึกษา 2513-2517 โดยเฉลี่ยสูงกว่าวุฒิประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะชั้นสูงเล็กน้อย ส่วนระดับวุฒิอาจารย์สถาบันอุดมศึกษาเอกชนโดยเฉลี่ยสูงกว่าวุฒิปริญญาตรีเล็กน้อย ทั้งนี้จึงอาจสรุปได้ว่าคุณภาพของคณาจารย์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐตกต่ำลง

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประสิทธิภาพภายในในระบบการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา-เอกชน โดยพิจารณาจากคุณวุฒิของคณาจารย์ประจำ ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงถึงความพร้อมของปัจจัยในการผลิต อันจะส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย นั่นคือ มีผู้สำเร็จการศึกษาในปริมาณที่ต้องการ และผู้สำเร็จการศึกษาใช้เวลาศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนด